

GRONDREGELS

(Ground Rules)

Toneelspel in twee bedrijven

door

ERIC CHAPPELL

vertaling

Paul Hof

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **GRONDREGELS - GROUND RULES** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ERIC CHAPPELL** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **4** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Adelheid - 44 jaar

Henry - 45 jaar

Mo - 25 jaar

Maarten - 35 jaar

EERSTE BEDRIJF:

De gelagkamer. Een zomeravond.

TWEEDE BEDRIJF:

Scène 1: De gelagkamer. Een kwartier later.

Scène 2: De gelagkamer. Twee uur later.

DECOR:

Hoewel hij, heel knus, de gelagkamer wordt genoemd, is de kamer nogal groot – een indicatie van de ruime bemeting van de rest van het pand. De gelagkamer kijkt uit over de achtertuin en is ingericht in de stijl van een landelijk café. Achter op het podium is een uit natuursteen opgetrokken bar met eikenhouten raamwerk. De balk boven de bar is getooid met gekruiste floretten. Rijen koperen hoefijzers hangen langs de staande balken. Rechts op het podium is een schouw met open metselwerk. De wanden van de schouw zijn versierd met cavaleriesabels, een jachthoorn, en meer van dergelijke zaken.

Er staan barkrukken en met chintz gestoffeerde zitkisten, plus een paar lage tafels. Een deur rechts leidt naar de hal. Dubbele, openslaande en gedeeltelijk glazen, deuren geven toegang tot het terras.

EERSTE BEDRIJF

Henry komt binnen en gooit zijn jasje ergens neer. Hij is een man van een jaar of 45. Met zijn licht geronde schouders en nogal liederlijke voorkomen ziet hij eruit als een echte gewoontedrinker. Hij steekt een sigaret op en leunt een ogenblik tegen de bar. Met een zucht blaast hij zijn wangen leeg. Hij schenkt voor zichzelf een glas van iets sterks en kijkt dan ongerust uit het raam. Adelheid komt binnen. Ze heeft ongeveer dezelfde leeftijd als haar echtgenoot. Zij is een aantrekkelijke, keurige vrouw. Ze heeft een donker mantelpak aan en haar haar zit in een stijve knot op het achterhoofd.

Adelheid: Zo één lust ik er ook. *(Henry begint voor haar te schenken)*

Henry: Hoe is met haar?

Adelheid: Ze had gehuild, en nu zit ze haar make-up bij te werken.

Henry: Kon je sporen zien?

Adelheid: Sporen? Nee, die heb ik niet gezien.

Henry: Maar je zei toch dat je had horen slaan?

Adelheid: Ja, een soort klappen.

Henry: Maar ik heb niets gehoord.

Adelheid: Het waren eigenlijk meer doffe dreunen. Stompen.

Henry: Stompen! Godnogaantoe.

Adelheid: Hij probeerde haar in de auto te krijgen.

Henry: Kon hij dan niet beter gewoon de deur openmaken?

Adelheid: Maar zij wilde er absoluut niet in. Ze was doodsbang en protesteerde hevig.

Henry: Ik hoorde haar anders niet.

Adelheid: Ze jammerde.

Henry: Jammerde ze? *(hij fronst)* Nou, ik hoorde helemaal geen gejammer.

Adelheid: Jij hoort ook niet veel.

Henry: Ja zeg, ik was de auto aan het halen. Ik zou hem even voorrijden.

Adelheid: Ze jammerde dus, en daarom bemoeide ik mij ermee. Ik ga niet rustig staan toekijken hoe een vrouw op die manier wordt mishandeld. *(Henry neemt zijn glas mee naar het raam en kijkt naar buiten)*

Henry: Hoe dan ook – het was geen goed idee om je er mee te bemoeien.

Adelheid: Waarom niet?

Henry: Ze kunnen wel getrouwd zijn.

Adelheid: Wat heeft dat er nou mee te maken? Wij zijn ook getrouwd, maar wij takelen elkaar toch niet toe.

Henry: Dat weet ik wel, maar....

Adelheid: Dan moet jij mij eens uitleggen wat het huwelijk ermee te maken heeft.

Henry: Ik zal jou vertellen wat het huwelijk ermee te maken heeft. Weet jij nog die keer, dat ik een vent bezig zag een vrouw in de kofferbak van zijn auto te krijgen, vlak voor een café, op klaarlichte dag? Dat was mishandeling, ontvoering en wederrechtelijke vrijheidsberoving, en dus deed ik aangifte bij de politie. Ik was er drie uur mee kwijt op het politiebureau. Toen kwamen ze naar me toe en zeiden ze: "Het is in orde, meneer, ze zijn getrouwd!" De politie deed er niets aan, al zou hij rondrijden met haar op de imperiaal gesjord, zolang ze dus maar getrouwd waren.

Adelheid: Nou, zij zijn dus niet getrouwd, maar ze hebben een soort van verhouding.

Henry: Een soort van verhouding?

Adelheid: Een diepe relatie.

Henry: Wonen ze samen?

Adelheid: Geen idee. Zij kent hem nog maar net. Hij heet Maarten.

Henry: Maarten. *(fronst)* Dat klinkt niet speciaal agressief.

Adelheid: *(kijkt hem verbaasd aan)* Hoe verwacht jij dan dat hij heet: *Bul*, of *Berend*? Toen zijn ouders hem zo noemden, konden ze toch nog niet weten dat hij vrouwen zou gaan toetakelen?

Henry: Mm. En hij zag er ook niet speciaal agressief uit.

Adelheid: Volgens mij heb jij hem helemaal niet van dichtbij gezien.

Henry: Het was donker. Maar het viel me wel op dat hij lang was, langer dan ik, en zwaarder. Had hij een baard?

Adelheid: Nee.

Henry: O. Nah, hij leek zichzelf toch wel aardig onder controle te hebben, toen hij ons ontmoette. Zijn woede was op haar gericht.

Adelheid: Dat hoopte jij maar.

Henry: Nee, ik bedoel dat hij redelijk kalm was, schaapachtig bijna.

Adelheid: Kalm! Schaapachtig! Henry, heb jij wel gehoord wat hij riep? "Goed dan, ga maar met hun mee, slet, en zoek maar een andere eikel om mee te slapen, trut."

Henry: *(pauze)* Dat bedoel ik dus. Hij vloekte niet. Ik denk uit respect voor ons. Ik denk dat hij op het punt van instorten stond.

Adelheid: *(ze kijkt Henry aan)* Weet je, als jij zo doorgaat dan ga ik hem nog aardig vinden. Henry: hij mishandelde haar!

Henry: Waarom gingen wij dan niet met haar naar het politiebureau, zoals ik voorstelde? *(hij schenkt nog een glas)*

Adelheid: Omdat zij naar haar zus toe wilde.

Henry: Maar haar zus was niet thuis.

Adelheid: Ze gaat haar zo dadelijk weer bellen.

Henry: En als die zus nou vanavond niet thuis komt, wat dan? Misschien heeft die ook wel ergens een stormachtige relatie. Dit soort dingen zit vaak in de familie. Haar zus kan op dit zelfde moment wel ergens een robbertje aan het knokken zijn.

Adelheid: Nou, in dat geval moet ze maar hier blijven. Zij kan niet naar huis, want hij heeft een sleutel.

Henry: Zij leven dus samen, die twee. En wij komen ertussen, Adi. Die arme kerel zit daar nu misschien wel met zijn kop in het gasfornuis.

Adelheid: Niet.

Henry: Hoe weet jij dat nou?

Adelheid: Omdat hij ons achtervolgde.

Henry: *(stikt bijna van de schrik)* Wat?

Adelheid: Toen wij bij haar zus uitstapten, toen stond zijn auto achter ons. Zag jij zijn lichten dan niet?

Henry: Nee, ik was naar dat huis aan het zoeken. We hadden naar het politiebureau gemoeten.

Adelheid: Dat wilde zij niet. Bovendien had jij gedronken. Ik zag jou al tussen al die Panda's parkeren.

Henry: Maar hij kan ons wel hierheen gevolgd zijn.

Adelheid: Nee, ik denk dat hij is afgeslagen.

Henry: Ze denkt dat hij is afgeslagen... En wat nu als hij niet is afgeslagen? Stel je voor dat hij hier komt en de boel kort en klein slaat?

Adelheid: *(spottend)* Maarten niet, hoor. Die respecteert ons.

Henry: Ja, en ik wil dat respect niet kwijt. Vergeet niet dat hij jonger en sterker is dan ik. Veel jonger en veel sterker, Adelheid.

Adelheid: Henry, sinds dit gebeurd is ben jij ouder en kleiner geworden. Ik kan het niet helpen, maar ik vraag me af wat jij zou hebben gedaan als ik er niet was geweest.

Henry: Dan had ik aangifte gedaan.

Adelheid: *(minachtend)* Aangifte gedaan.

Henry: Je weet dat ik liever geen confrontaties aanga. Als jij iemand wilde die graag herrie zocht, dan had je die Maarten moeten trouwen.

Adelheid: Henry, we doen zo echt het allerbeste. Zodra zij wat gekalmeerd is, ga ik eens serieus met haar praten.

Henry: *(kreunt)* Toch niet één van jouw serieuze gesprekken, hoop ik. Dat betekent dat ze de hele nacht hier is.

Adelheid: Als ze moet blijven dan kan ze op Rik zijn kamer, die is aan kant, en het bed is opgemaakt.

Henry: *(geschokt)* Rik zijn kamer? Gaat zij in Rik zijn kamer? Maar als Rik nu thuis komt?

Adelheid: Komt hij niet. Die is naar een 'houseparty'. Die is de hele nacht

weg.

Henry: Maar wie weet verandert hij van plan. Komt hij om drie uur 's morgens thuis en vindt hij háár in zijn bed.

Adelheid: Och, die situatie, daar kan hij wel mee overweg.

Henry: *(veelzeggend)* Ja, vast wel...

Adelheid: Wat bedoel jij daarmee? Denk jij dat ze snel plat gaat omdat ze aangevallen werd buiten een café? Ik weet wel dat jij een reuze ontzag hebt voor die Maarten, maar wil jij soms suggereren dat het allemaal aan haarzelf lag?

Henry: *(langzaam)* Nee... maar er zijn vrouwen die dat soort dingen leuk vinden.

Adelheid: Wie zegt dat? Dit is nou typisch het soort dingen dat mannen zeggen.

Henry: Ik heb het door vrouwen horen zeggen.

Adelheid: Nou, ík hoor het jóu niet graag zeggen. Jij wilt dus suggereren dat die goeie, ouwe Maarten haar slaat omdat zij het zo prettig vindt, dat hij zichzelf helemaal uitput voor haar en dat hij wát graag eens een avondje rustig bij de kachel zou zitten? Dat zij dus gewoon krijgt waar ze om vraagt?

Henry: *(aarzelt)* Tja, jij zult toch moeten toegeven dat er met haar iets is van...

Adelheid: Van wat?

Henry: Haar rok was behoorlijk kort... en er zaten een paar knoopjes los... en ze heeft haar teennagels gelakt...

Adelheid: *(staart verbaasd naar hem)* Jij hebt dan niet veel van Maarten gezien, maar je hebt Mo wel heel bijzonder goed bekeken!

Henry: Mo?

Adelheid: Zo heet zij. Afkorting van Ramona. *(Henry laat dit even bezinken)*

Henry: Mo. Grappige naam.

Adelheid: Is dat het soort naam dat jij verwacht? Ik bedoel, voor een vrouw die regelmatig wordt geslagen?

Henry: Dat zei ik niet.

Adelheid: Denken mannen zo? Daar heb je haar: korte rok, diep uitgesneden hals, gelakte teennagels, en ze heet Mo. Jongens, pak de boksbeugels.

Henry: Nee, maar je zal toch moeten toegeven dat het risico toeneemt dat er iets gebeurt.

Adelheid: Jeetje zeg, dit pleit niet voor de mensheid, hè? Nee, en het pleit in ieder geval niet voor de man! Mag ik even wijzen op het feit dat er twee aan het ruziën waren, en dat zij toevallig degene was die waardig bleef. Terwijl zij toch haar teennagels lakt.

Henry: Wat doet ze voor de kost?

Adelheid: Geen idee. (*pauze*) Ze heeft iets dat me bekend voorkomt...

Henry: Is ze soms kapster?

Adelheid: Ik weet niet. Waarom eigenlijk? Worden kapsters af en toe in elkaar geslagen? Zien wij hier een patroon?

Henry: Nee, maar omdat jij zegt dat zij jou bekend voorkomt... Wat doet hij?

Adelheid: Waarom wil jij toch weten wat iedereen doet? Ik heb het hem niet gevraagd. Misschien is hij wel boeienkoning.

Henry: Hij zag eruit alsof hij aan gewichtheffen doet. Hij zag er goed uit, vond ik, stevig lichaam, krachtige ledematen, gladde huid...

Adelheid: Een gladde huid! Net dacht jij nog dat hij een baard had...

Henry: Ik bedoel dat hij er best geschikt uitzag. Waarschijnlijk roept zij de laagste instincten in hem wakker.

Adelheid: Nou, hij mag er dan goed en geschikt uitzien, maar raap maar eens een steen op, en of hij nou ruw is of glad, er ligt altijd iets smerigs onder te kronkelen. En ik heb mij voorgenomen om dit tot de bodem uit te zoeken.

Henry: (*zucht*) Jij gaat haar persoonlijk counselen, geloof ik?

Adelheid: Ja, waarom niet? Dat ben ik van plan, ja.

Henry: Doe jij nog niet genoeg? Berovingslachtoffers, slachtoffers van crimineel geweld, pasgescheiden mensen, zelfmoordenaars, kunnen we het daar niet beter bij houden?

Adelheid: Dit ligt mij nu eenmaal. Zo heb ik het gevoel dat ik iets bereik.

Henry: Niet altijd. Dat laatste berovingslachtoffer dat je hielp, die belde jou later op in je functie van S.O.S.-er.

Adelheid: (*fronst*) Ik zei dat ik meende zijn stem te herkennen, maar ik wist het alleen niet zeker. Natuurlijk maak ik wel eens fouten.

Henry: En dit kan wel eens zo'n fout zijn. (*pauze*) Hadden ze ook gegeten, of dronken ze alleen maar?

Adelheid: Ik heb hen niet in het restaurant gezien. Ik dacht dat ze in de bar zaten. Maar waarom vraag je dat?

Henry: Als zij ook aten, dan zegt dat toch iets over wat ze van die gelegenheid vonden. Hij bestelde een maaltijd voor haar, dat laat toch wat beschaving zien.

Adelheid: Vind jij dat hem dat rechten geeft over haar?

Henry: Nee.

Adelheid: Dat het prima is als je een vrouw overhoop slaat, zolang je haar maar eerst hebt volgestopt? Dat je zoiets niet kan maken na een paar wodka's, maar misschien wel na mals biefstukje?

Henry: Dat zeg ik niet. Maar het zou betekenen dat hij niet gewoon een grietje heeft opgepikt.

Adelheid: Natuurlijk is dat niet zo: ze hebben een verhouding.

Henry: Zegt zij. Ik bedoel dat ze niet echt bij elkaar passen. We weten alleen dat jij klappen hoorde, en dat zij stond te jammeren, maar er waren geen sporen van geweld...

Adelheid: Henry, ik zag toch dat hij haar aanviel.

Henry: Dat kan ook hartstocht geweest zijn.

Adelheid: Nou en?

Henry: Nou, dat het geen koele agressie was, maar meer iets in de hitte van de strijd. Blinde razernij.

Adelheid: Dan moet hij maar leren om dat te beheersen.

Henry: Weet ik. Maar wij moeten ook dát in aanmerking nemen.

Adelheid: Waarom?

Henry: Omdat het dan een misdaad uit hartstocht zou zijn. Dat hebben de Fransen ook, crime passionel.

Adelheid: Pah. Fransen drinken ook sloten rode wijn en doen aan ondergrondse nucleaire proeven. Dus kom mij niet met Fransen aan. En houd jij nou eens op met excuses voor hem te zoeken. Dat zij betrokken was bij een onbehoorlijke vechtpartij, betekent nog niet dat ze platvloers is, of dat ze het op een of andere manier zelf uitlokte. Weet jij dan niet dat slachtoffers van geweld zich vaak schuldig voelen, omdat zij het heel misschien wel over zichzelf afgeroepen hebben? Daarom wordt er ook niet altijd aangifte gedaan. Jouw houding is stereotype, jij had rechter moeten worden, man. Wij moeten haar niet veroordelen, het is onze taak om haar te helpen haar gevoel van eigenwaarde terug te krijgen... *(Mo komt aarzelend binnen. Ze is een zeer aantrekkelijke vrouw van een jaar of 25. Ze is goed gekleed, zij het een beetje uitdagend)*

Mo: *(onzeker)* Ik dacht dat ik stemmen hoorde ...

Adelheid: Kom verder, Mo. Dit is de gelagkamer. Je zal wel denken dat het een openbare gelegenheid is. Het was Henry's idee. Kan hij voor jou wat inschenken?

Mo: Nee, ik heb geloof ik genoeg gehad.

Henry: *(glimlacht)* Een beetje te veel, hè?

Adelheid: *(betrekt)* Mo zegt dat ze genoeg heeft gehad, en niet dat ze teveel heeft gehad. Hoe voel jij je nu?

Mo: Gegeneerd.

Adelheid: Dat hoeft niet, hoor. Wij begrijpen het wel. *(ze knijpt in Mo's arm)* We kennen jou nog maar net, Mo, maar we weten al dat jij een aardig iemand bent. Dit soort dingen gebeuren wel eens. *(Henry staart ongelovig naar Adelheid)*

Mo: Maar waarom gebeuren ze altijd met mij?

Henry: *(onmiddellijk)* Is dat zo?

Adelheid: Had hij veel gedronken?

Mo: Niet toen we daar waren. Hij kan wel gedronken hebben voordat we elkaar zagen.

Henry: Dus jullie kwamen niet samen hier aan... jullie hebben elkaar in de bar ontmoet?

Adelheid: (*fronst*) Doet dat er iets toe, Henry?

Henry: Mo zegt dat hij misschien al iets ophad vóór ze elkaar ontmoetten... en ik vroeg me af of dat in de bar was... in haar eentje... toen ze werd aangeklampt...

Mo: Nee. We kwamen elkaar tegen... min of meer...

Adelheid: Wat bedoel je met min of meer?

Mo: Ik bedoel dat hij achter mij aankwam. Ik kwam het café binnen om hem kwijt te raken, maar hij zei dat ik er kwam om iemand te ontmoeten.

Henry: (*met achterdocht*) Was dat zo?

Adelheid: (*zucht*) Henry. (*pauze*) Waar staat je auto?

Mo: Op de parkeerplaats.

Henry: Vanwege de blaasproef?

Mo: Nee, de laatste keer dat dit gebeurde reed hij me van de weg af. (*beiden kijken Mo vol ongeloof aan*)

Henry: Reed hij jou van de weg af? Hoe dan?

Mo: Hij ramde me.

Henry: Jezus. Lijdt hij soms aan *road rage*?

Mo: Maarten? Die lijdt ook aan *road rage* als hij níet op de weg zit.

Adelheid: Hoe ben jij met hem in contact gekomen?

Mo: Dat is een lang verhaal.

Adelheid: Misschien wil je er met mij over praten terwijl mijn man even koffie zet... (*ze kijkt Henry doordringend aan*)

Henry: Mijn vrouw is therapeute. Zij staat slachtoffers van berovingen bij, en slachtoffers van crimineel geweld, en pas gescheiden mensen, en als het erop aankomt helpt ze ook mensen met zelfmoordneigingen.

Mo: Ja. Ik meende al dat ik je stem herkende.

Adelheid: (*staart verbaasd*) Jij hebt mij gebeld?

Mo: Ja.

Adelheid: Ik dacht al dat er iets bekends aan jou was...

Henry: (*glimlacht*) Duidelijk één van je successen, Adi. Zij is er nog.

Mo: Herinner je nog? Ik zou vóór zijn auto gaan liggen.

Adelheid: Maarten zijn auto?

Mo: Ja.

Adelheid: En ik heb het uit je hoofd gepraat.

Mo: Nee.

Adelheid: Wat gebeurde er dan?

Henry: Hij remde, zoals je ziet. (*Adelheid fronst. Henry haast zich in de richting van de deur*)

Mo: Nee. Het was heel vroeg 's morgens en ik kon niet slapen. De auto stond buiten bij zijn huis. Ik ging er vóór liggen, want ik wilde dat hij spijt zou krijgen.

Adelheid: En toen heb jij je bedacht.

Mo: Nee. En toen werd het een heel gênante vertoning. Ik zei al, het was donker: en toen reed de krantenjongen met zijn mountainbike over mij heen. Het was heel vernederend.

Adelheid: Laat maar, Mo. Laten wij dit beschouwen als het dieptepunt. En als je op het dieptepunt bent, dan gaat de weg altijd omhoog. Dit is een begin – de eerste dag van de rest van je leven, Mo.

Mo: Dat was niet het dieptepunt. Ik denk dat dat was toen ik al zijn pakken had kapotgesneden en door de politie gearresteerd werd.

Henry: Grote goedheid.. (*Henry blijft steeds terugkomen van de deur*)

Adelheid: Maar jij wilde toch niet echt jezelf ombrengen?

Mo: Nee. Ik wilde het hem alleen maar laten voelen. Hij dreigt altijd met zelfmoord. En als hij niet dreigt met zelfmoord, dan dreigt hij dat hij mij gaat vermoorden. Maar hij heeft nog nooit serieus geprobeerd om zelfmoord te plegen. Ik noem in een meter diepe vijver springen niet een serieuze poging, toch?

Henry: Nee, in mijn oren klinkt dat als melodramatisch.

Mo: Hij is melodramatisch.

Adelheid: Maar wat leidde tot die uitbarsting van vanavond, Mo? Ik kan mij vaag herinneren dat ik jullie aan de bar zag lachen en grapjes maken met elkaar.

Mo: Dat was ook zo.

Adelheid: En hij had zijn arm teder om je heen geslagen.

Mo: Ja.

Adelheid: Maar wat ging er dan mis? Hoe ontaardde dit alles in die toestand die we zagen op de parkeerplaats?

Mo: Nou, er is toch een gratis-saladewagentje in het restaurant...

Adelheid: (*verbaasd*) Ja.

Mo: Wij hadden aan de bar grote garnalen besteld met patat...

Adelheid: Ja.

Mo: Toen zei ik dat ik salade wilde uit het wagentje, maar hij zei dat dat niet mocht, omdat we niet in het restaurant zaten te eten. Maar ik zei toen dat als wij een gerecht uit het restaurant hadden besteld, dat we dan recht hadden op het saladewagentje, ook als wij aan de bar zaten te eten.

Henry: Ik denk dat jij gelijk hebt. (*Adelheid zucht*)

Mo: Omdat de garnalen op het restaurantmenu stonden, ging ik dus wat

salade halen. En hij zat stil naar me te kijken. Toen ik bij het saladewagentje kwam toen ontmoette ik daar een aantrekkelijke man, ik weet niet of jullie hem gezien hebben, groot, het type officier van de wacht, met donkere krulletjes in zijn nek, en die was het met me eens dat als je bestelde van het restaurantmenu, al was het maar één gerecht, dat je dan recht had op het saladewagentje. In feite stonden we daar samen over te lachen, totdat ik omkeek en die woedende, bloeddoorlopen ogen zag, waarmee hij me aanstaarde.

Adelheid: Maarten?

Mo: Ja. En toen ik terugkwam bij de bar, beschuldigde hij mij dat ik hem kleineerde als man, dat ik naar het saladewagentje ging, alleen maar om die officier van de wacht te ontmoeten, dat ik in het café was gekomen om hem te ontmoeten, en uiteindelijk, dat ik een lange verhouding met hem had.

Henry: *(onder de indruk)* En dat alles gebeurde omdat jij iets wilde van het saladewagentje.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto